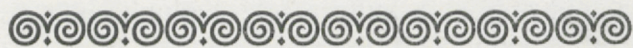

A diák- és művész-szerelmeket megölte a konkurencia. A Quartier Latin legelrejtettebb zúgában sem lehet Musset, Murger alakjaira találni. A Mimik tollas kalapban, drága selyemruhákban ülnek délutánonként rongyos, szegény diákjaikkal, vagy művészeikkel a kávéházakban. Este már egyedül lógnak a boulevardokon, ezek a sápadt legények. Mimi másfelé van elfoglalva.

(Folytatás következik.)

Merengés.

Irta: Doby Andor.

A haldokló nap vérszínü sugára
Mint glória, övezte homlokod.
Melleféd ültem. S lassan elfogott
A kétség és a mulás zordon árnya.

Hószinü arcodon a nyíló rózsák,
Tűzlehellő, méla szép szemed,
Te csókos ajkad, fürtöd, termeted
Mind, mind csak álom. Álom s nem valóság.

Álom, mely elmúl s nem tér vissza többé...
... De én azt várom, várom, visszavárom
Vágytúl reszketve, sírva mindörökké.

Almaflanul, setét, nagy éjszakákon...
... Te csak neveltél, vígan könnyeden
De nékem könnyel telt meg a szemem.

Liu barátom, a bolondos japán.

Irta: Pajzs Elemér.

I.

A seprés és tisztogatás émelygő szaga még ott vonaglott a kávéház levegőjében. Két főtörődött öreg nénike kockás kendővel törölgette a székeket, asztalokat; könnyel, felületesen dolgoztak. Ugyanegy kifejezés ült mindkettőjük arcán: Minek hajladozni? félóra mulva ugyanis poros lesz megint minden.

A középső asztalon hosszúhajú japán billárdozott. Csillogó tükrös volt a haja, valami pomádéfélével kenhette. Ingujban játszott, egyedül, de látható élvezettel. Egy-egy sikerültebb lökés után magaelégedetten bólingafozott és mosolyogva krétázta a dákóját. „Bol-dog ember, — gondoltam irigykedve — tud örülni.“ De aztán elszégyeltem magam az irigységemért. Beleburkolóztam az ujságomba, de a golyócsaltogás annyira idegesített, hogy szót sem értettem abból, amit olvasok. A hangsúlyos tagot kiemelve, szótagolva próbáltam ezután olvasni, csaknem hangosan, de a szavak sehogyse akartak értelmes mondattá sorakozni. Kékeszöldnek láttam a nyomtatást, a betűk egyenként és párosával tarantellát és menüeffet jártak a szemem előtt, de nemcsak a betűk táncoltak, — hullámozott, perdült az egész papírlap. A hasztalan akaraterőszakolástól kidagadtak az erek a homlokomon. „Nem karusszel ez!“ mondtam hangosan.

„Szólt valamit uram?“ fordult felém a japán udvariasan.

„Nem... azaz igen... igen, annyit mondtam csak: szép lökés, amit az imént csinált“ hazudtam zavartan. Nem tudom mi szükség volt a hazudásra, hiszen az igazat sem kellett volna elfagadnom. Rossz vér, rossz vér, az ember vére. Beleszületünk a rosszba.

„Ön is billárdozik?“ kérdezte a japán.

„Igen, játszom, de csak elvéve.“

Hozzám jött és meghajolt: „Liu vagyok, Nagasakiból. Parancsol talán egy pártit uram?“

Játszottunk. Erős volt a küzdelem. A részletekre nem emlékszem, csak azt tudom, hogy két ponttal nyertem és hogy játék közben